

reglementări naționale care, impunând încetarea participării la un curs profesional și garantând, în același timp, posibilitatea de a se înscrie la cursul următor, urmărește obiectivul asigurării unei formări adecvate, dar o privează pe lucrătoare de șansa de a avea acces, la o dată anterioară, la o nouă situație profesională, împreună cu colegii de la concurs și de la curs de sex masculin, încasând retribuția corespunzătoare?

3. Articolul 14 alineatul (2) din Directiva 2006/54/CE, potrivit căruia diferența de tratament bazată pe caracteristici care constituie exigențe profesionale veritabile nu este discriminatorie, trebuie să fie interpretat în sensul că permite unui stat membru să întârzie accesul la muncă în detrimentul lucrătoarei care nu a putut beneficia de o formare profesională completă din cauza concediului de maternitate?
4. În cazul menționat la litera (c), chiar dacă se admite, în mod teoretic, aplicarea articolului 14 alineatul (2) la cazul descris în speță, totuși, această dispoziție coroborată cu principiul general al proporționalității, trebuie să fie interpretată în sensul că se opune unei reglementări naționale care prevede încetarea cursului de către lucrătorea absentă din cauza concediului de maternitate, în loc să asigure organizarea unor cursuri paralele de recuperare, care să permită depășirea deficitelor de formare, conciliind astfel drepturile salariatei mamă și interesul public, în pofida costurilor organizatorice și financiare care rezultă din această opțiune?
5. Directiva 2006/54/CE, dacă este interpretată în sensul că se opune legislației naționale menționate deja, stabilește, în această privință, reguli „self-executing” aplicabile direct de instanța națională?

(¹) Directiva 2006/54/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2006 privind punerea în aplicare a principiului egalității de șanse și al egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă (JO L 204, p. 23, Ediție specială, 05/vol. 8, p. 262).

Recurs introdus la 19 decembrie 2012 de Isdin, SA împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a patra) din 9 octombrie 2012 în cauza T-366/11: Bial-Portela & Ca, SA/Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

(Cauza C-597/12 P)

(2013/C 86/12)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Isdin, SA (reprezentant: H. L. Mosback, Advocate, G. Marín Raigal, P. López Ronda, G. Macias Bonilla, avocați)

Celelalte părți din procedură: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale), Bial-Portela & Ca, SA

Concluziile

Recurenta solicită Curții:

- anularea deciziei atacate;
- confirmarea deciziei din 6 aprilie 2001 a Camerei întâi de recurs a OAPI prin care se respinge în întregime opoziția;
- obligarea Bial-Portela & Ca, SA la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Recurenta susține că Tribunalul a săvârșit o denaturare a probelor întrucât a stabilit, la punctul 34 din hotărârea atacată, că „s-a săvârșit o eroare de către camera de recurs atunci când a stabilit că nu există nicio similitudine fonetică între semne”. Totuși, Camera de recurs nu a săvârșit nicio eroare, astfel cum a stabilit Tribunalul, atunci când a stabilit că nu există nicio similitudine fonetică între semne, ci a analizat corect similitudinea fonetică dintre semne și a concluzionat că, în pofida similitudinilor fonetice dintre semne, sonoritatea globală a semnelor este diferită. În această abordare, este necesar să se confirme concluzia de mai sus a Camerei de recurs, care a fost denaturată de Tribunal.

În plus, recurenta susține că a existat o denaturare a faptelor de către Tribunal din moment ce acesta, la punctul 40 din hotărârea atacată, a stabilit că bunurile din clasa 3 și mare parte a bunurilor din clasa 5 (...) sunt expuse și vândute în supermarketuri și, în consecință, sunt alese de clienți după o examinare vizuală a ambalajului. Acest aspect de fapt nu a fost susținut cu probe și, astfel, a denaturat faptele pe care ar fi trebuit să se bazeze o decizie. În plus, acest fapt nu a fost invocat de niciuna dintre părți și, în consecință, poate fi luat în considerare numai dacă ar fi bine cunoscut (și, date fiind argumentele în susținerea lipsei de plauzibilitate a acestui fapt, a-l considera ca atare ar constitui în sine o denaturare a faptelor). În consecință, acest fapt nu poate fi invocat drept temei pentru stabilirea unui risc de confuzie.

Recurenta susține de asemenea că s-a încălcat principiul *audi alteram partem* instituit la articolul 76 alineatul (1) din Regulamentul privind marca comunitară (¹) [fostul articol 74 alineatul (1) din Regulamentul 40/94 (?)] și că Tribunalul a săvârșit o eroare atunci când a aplicat articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul privind marca comunitară și jurisprudența relevantă, încălcând astfel dreptul Uniunii. Tribunalul nu a desfășurat o evaluare globală a mărcilor în litigiu, cu luarea în considerare a tuturor factorilor relevanți în raport cu împrejurările prezentei cauze.

(¹) Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (JO L 78, p. 1).

(²) Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO L 11, p. 1).